

Serkukset

Rakas serkkuni Ida tuskastuu minuun

aika ajoin. En väitä etten ymmärtäisi häntä. Minun vain on niin vaikea olla niin kuin hän. Ida tietää miten toimia. Hän keksii oikeat tavat. Sydäntä oikein puristaa kun hän huokailee minun takiani. Minä yritän kyllä parhaani, mutta Ida keksii aina ensin mitä pitää tehdä. Tietenkin minä ymmärrän, että me tarvitsemme apua. Me emme saa koskaan lunastettua mammalleni antamaamme lupausta, ellemme saa houkuteltua Huvilaan ihmistä, joka voisi auttaa meitä. Mutta se on vaikeaa. Ihmiset pelkäävät Huvilaa. Ne sanovat että täällä kummittelee. Minusta se on hyvin hämmäntävää. Viime vuosina täällä on vieraillut ihmisiä, joista yksi esittelee taloa muille. Ne toiset kyselevät häneltä kaikenlaista. Milloin talo on rakennettu? Onko täällä kosteusvaurioita? Onko tehty remontteja? Miksi taloa ei ole myyty? Onko täällä mörköjä? Silloin se joka on eniten äänessä alkaa aina naurahdella. Silloin meidän pitäisi olla hyvin hissukseen. Minä muistan olla soittamatta klaveeria. En uskalla edes aukaista piirongin laatikkoa ja ottaa esiin ristipistotyötäni. Olen muistuttanut Idaa tästä monet kerrat. Tässä suhteessa me olemme hyvin erilaisia. Saanen sanoa, että näinä hetkinä minä osaan toimia paremmin. Idan pitäisi malttaa jättää auki unohtuneet kaapinovet sikseen. Jos vieraat ovat jättäneet takkinsa epäjärjestykseen, niin Idalla oikein sormet syyhyää että pääsee järjestämään ne kunnolla. Ida on niin tarkka. Sotkuisuus häiritsee häntä. Sitten ihmiset pelästävät ja lähtevät pois, emmekä taaskaan saa tilaisuutta kertoa pulmastamme. Varmistan taas että ulko-ovi on lukittu huolellisesti. Kuljen kaikkien huoneiden halki ja katson että myös ikkunat on salvattu. Silloin hän jonka nimeä en uskalla sanoa ääneen ei pääse tänne. Emmekä me saa poistua Huvilasta. Mammani sanoi niin. Siksi emme tienneet, mitä ulkona tapahtuu. Joskus ovenraosta tuli paperilehtisiä, joissa oli keltainen reuna ja outoja sanoja: pizza chicken havaiji, pepperoni, vegetariaana, kebab, nugetti, pepsi max. Maailma Huvilan ulkopuolella oli varmaan muuttunut paljon. Mutta me olemme aina sisällä. Koska hän, nyt minä sanon sen, Herra Gripenberg, odottaa meitä ja tahtoo syöstä meidät tuhoon. Ida katsoo minua kiukkuisesti. Hänen poskessaan olevat arvet punoittavat ikävästi. Mutta häneen ei enää satu, niin kuin silloin kun me...sinä hirveänä syksynä kun me kärsimme kivuista ja...tapahtui jotain. Ida sanoo että minun runoiluni eivät nyt auta, nyt pitää toimia. Mutta mitä me voimme tehdä. Emme voi mennä ulos ja hakea tänne ihmistä. Emme saa poistua Huvilasta, ennen kuin teemme sen minkä olemme luvanneet mammalle. Kerran Ida sanoi, että tehdään se itse. Kun kukaan ei auta meitä poloisia, meidän on otettava se kapistus jonka mamma jätti aulan suureen vaatekaappiin ja meidän on lähdettävä ulos. Mutta ei Idakaan sentään tohdi, kun minäkin olen tällainen pelkuri. Minä pelkään Herra Gripenbergiä hirveästi. Luulen että Idakin pelkää, vaikka sanoo että olemme turvassa täällä Huvilassa, täällä sisällä meillä ei ole mitään pelättävää. Mutta Idakin haaveilee kanssani siitä, että jonain päivänä saisimme kulkea vapaasti ulkoilmassa, vailla huolta. Minulla on hetkiä, jolloin en kykene näkemään kunnolla. Minun silmäni näyttävät silloin pieniltä metsälammilta, Ida sanoo. Kyllä Idakin voi olla runollinen jos tahtoo. Mutta nyt minä näen Idan kärttyiset kasvot. Ilme vaihtuu päättäväiseksi. Ida hakee lipaston laatikosta mustepullon ja kynän ja paperia. Ida luki ääneen sen mitä oli juuri kirjoittanut: "Nyt myynnissä kaunis Huvila juuri Teille, joka kaipaatte omaa rauhaa. Myydään kohtuullisella hinnalla. Vastaukset osoitteeseen: Huvila. Luumutarhantie 4." - Jätetään tämä kuistille, postinkantaja saa viedä sen paikallislehteen. Laitan kuoreen isotädin helminauhan, sen pitäisi riittää maksuksi julkaisusta, Ida sanoi. Minähän kerroin, että Ida tietää miten pitää toimia. Olin niin onnellinen, että juoksin Idan luo ja suutelin häntä poskelle. - Sinä olet kauhean viisas. Ida tönäisi minut pois, mutta kyllä hänkin oli tyytyväinen. Hän laittoi helminauhan ja kirjeen kuoreen ja kirjoitti päälle: "Ilmoitusasiaa päivän lehteen." Sitten me odotimme. Kului päiviä, viikkoja. Ei tämäkään konsti

auttanut meitä. En halunnut ajatella koko asiaa. Ida oli entistä kättäisempi. Minä yritin keksiä keinoja, joilla saisin hänet iloisemmalle tuulelle. Otin esille sen koneen, joka unohtui kylän teineiltä. Ne tulivat tänne yhtenä iltana ikkunan kautta. Minä pelästyin silloin kun luulin että sieltä tulee Herra Gripenberg. Ida katsoi niitä ja sanoi ettei noista yksikään voi olla Herra Gripenberg. Ne käyttäytyivät aika äänekkäästi, humaltuivatkin. En ole kauheasti nähnyt humalaisia ihmisiä. Joskus isosetä Walter joi konjakkia ja mamma sanoi että isosedän pitää nyt mennä lepäämään ennen kuin alkaa käyttäytyä huonosti. Tästä huolimatta minä toivoin että nämä nuoret miehet olisivat voineet auttaa meitä. Ida, kun on meistä rohkeampi, meni niiden luo ja yritti saada niiden huomion. Mutta eivät ne piitaneet hänestä mitään. Niillä oli tämä kone, josta ne kuuntelivat musiikkia. Minusta se oli sangen ihmeellinen laite. Idaa harmitti. Hän otti paperiarkin ja kirjoitti siihen, että meillä on asiaa, voisimmeko saada hetkeksi huomionne. Ida antoi paperin äänekkäimmälle pojalle. Mutta ne nousivat kaikki ja lähtivät, musiikkilaitteenkin jättivät lattialle. Ne eivät koskaan tulleet hakemaan sitä pois. Minun täytyi sulkea heidän avaamansa ikkuna huolellisesti. Sitten aloin tutkia konetta. Painoin yhtä nappia ja se alkoi pitää samanlaista sirinää kuin heinäsirrat. Vääntelin pyörylää aikani, ja koneesta alkoi kuulua puhetta. Väänsin lisää. Nyt se alkoi laulaa. Minusta se oli oikein lystikäs. Olisin nytkin halunnut hieman tanssia, mutta Ida käski minun olla hiljaa. Ovelta kuului rapsetta. Syöksyimme aulaan. Oven raosta pilkisti kirje. - Minä avaan, Ida sanoi. Hän leikkasi kuoren auki isosetä Walterin paperiveitsellä. "Tervehdys Huvila kiinnostaa minua kovasti. Olisiko mahdollista saada kuvia ja hintapyyntö sähköpostitse (kreettanie(at)mail.net). Tulisin mielelläni katsomaan taloa. Voimmeko sopia esittelyajasta. Ystävällisin terveisin: Kreetta Niemi" - Harmillista, Ida sanoi. - Mikä on harmillista, minä kysyin. - Etkö sinä tajua mitään? Taas Ida läksytti minua. Luulen että Idaa harmitti tuo pyyntö. Meistä kumpikaan ei ymmärtänyt sitä lausetta. - Sähköposti, minä sanoin. - Niin. Siinäpä sitä taas ollaan, Ida vastasi. - Siinähän on katuosoite mukana. Laaditaan hänelle kirje. Minä liitän mukaan piirroksen Huvilasta. Ida huokasi. - Ei kai tässä muutakaan voi. Minä tein työtä hyvin huolellisesti. Piirsin kaikki alakerran huoneetkin. Keittiön, salin ja kamarin. Onnistuin mielestäni hyvin. Idakin nyökkäsi ja hymyili. Se tuntui mukavalta. - Kirjoita sinä tämä, sanoin Idalle. Ida istui salin pöydän ääreen ja alkoi miettiä. - Pyydetään häntä tulemaan paikalle ensi sunnuntaina kello viisi iltapäivällä. - Tehdään niin, minä sanoin. Mutta kuka esittelee hänelle talon. Ida laittoi kädet puuskaan. - Me tietysti. - Miten se on mahdollista, minä sanoin. - Ei meillä ole muuta vaihtoehtoa, Ida sanoi. KauhistuIdan sanoja. Emmehän me voisi. Tämä rouva Kreetta pelästyisi saman tien, ja koko suunnitelma menisi pieleen. - Meidän täytyy alkaa harjoitella. Minua alkoi itkettää. - Entä jos en pysty siihen. - Täytyykö minun taas tehdä kaikki yksin, Ida sanoi. - En minä sitä tarkoita. - Jos haluat auttaa minua, niin sinun täytyy uskaltaa. Nyt ei auta itku markkinoilla. Minun oli pakko myöntää, että Ida oli oikeassa. Niin kuin hän aina oli. Mutta mieleni oli kovin levoton ja pelkäsin pahinta. Sitten koitti sunnuntai-iltapäivä. Me olimme harjoitelleet, mutta olin varma että epäonnistun ja pilaan kaiken. Olimme valmistautuneet huolellisesti. Päätimme koota hiukset nutturalle, jotta vaikuttaisimme vanhemmilta kuin olimmekaan. Aikuisilta neideiltä, vaikka olimme täyttäneet tuskin neljäätoista. Silitin leninkimme hyvin huolellisesti. Puhdistin kenkämme, vaikka eivät ne olleet päässeet kovasti likaantumaan. Vieraamme ei tarvitse ajatella, ettemme osaisi huolehtia siisteydestä vaikka jouduimmekin vastaamaan itse itsestämme. - Hyvää iltaa neiti vai oletteko rouva Kreetta. Toivon että matkanne sujui hyvin. Tulkaa toki sisään ja tutustukaan Huvilaan. Toivon että näkemänne miellyttää teitä, sanoin peilille. Kunpa en tekisi kaikkea väärin. Minua jännitti niin kovasti, että melkein toivoin että hän ei tulisikaan. Oveen kolkutettiin. Kiirehdimme alakertaan. Ida avasi oven. Minä astuin askeleen Idan selän taakse ja toivoin että Ida hoitaisi puhumisen. Neiti tai

rouva Kreetta astui sisään. Hänellä oli ruskeat kiharat hiukset ja iloiset silmät ja pyöreät posket. Hän näytti niin kiltiltä, että minä todella rukoilin taivasta että hän ostaisi talon ja auttaisi meitä. Hän seiso i aulassa ja katseli hämmästyneenä eteensä. Me hymyilimme molemmat. - Huhuu, onko täällä ketään, nainen sanoi. Vilkaisin Idaa. Pala nousi kurkkuun. - Tervetuloa, Ida sanoi. Nainen hätkähti. Pelkäsin että hän juoksee pois. Mutta hän käveli saliin ja kurkisti jokaiseen alakerran huoneeseen. Hän koputti seinää ja huhui taas. Käteni alkoivat vapista. Nainen meni kamariin. Ida säntäsi juoksuun, menin hänen perässään. En ymmärtänyt mitä Ida aikoi. Nainen tarkasteli kamarin seinässä olevaa taulua, jossa oli isosetä Walterin muotokuva. Ida kiskaisi oven kiinni, pyöritti avainta lukossa. Nainen kirkaisi. Hän syöksyi eteeni, lävitseni, takoi ovea kauhun vallassa. - Voi Ida, miksi sinä teit noin, minä sanoin. - Mitä, kuka täällä puhuu, nainen kuiskasi. Hän tuijotti näkemättä minua. - Tahdon pois täältä, nainen sanoi. Avain oli Idan käsissä. Otin askeleen häntä kohti, tavoittelin avainta. - Ei, Ida sanoi. Kreetta-rouva tuijotti minua ja hengitti tiheään. Hän yritti saada ovea auki. Ida piteli avainta tiukasti selkänsä takana. Nainen sinkoili huoneessa edestakaisin, otti tuolin, nosti sen ylös. Hän aikoo heittää sen ikkunan läpi ja hypätä ulos, minä tajusin. Silloin yllätin itsenikin. Tarrasin vieraamme leningin helmaan kiinni. - Kiltti rouva älkää hajottako ikkunaa, älkää menkö. Aloin taas kyynelehtiä. Voi minua hupsua. Nainen pudisti päätään. Hän las ki tuolin maahan. - Alkaako mulla mielenterveys heittää vai onko täällä joku, hän sanoi. Silloin Ida astui rouvan eteen. Katsoin Idaa sillä ilmeellä, että hän miettisi tarkkaan sanavalintansa. - Kyllä me olemme täällä, Ida sanoi lujasti. Rouva istui oven edessä ja nosti kasvonsa. Hän katsoi Idan ohitse ja rypisti kulmiaan. - Mitä tämä tarkoittaa? Onko tämä jotain pilailua? Piilokamerako täällä on, hän sanoi. Epäröin, uskaltaisinko vastata mitään. - M-minä tässä vain... Nainen siristi silmiään. Keskityin kovasti jotta hän pystyisi näkemään minut. - Kuka? - Maaria on nimeni. - Hetkinen, aivan totta..., vieraamme kuiskasi. Hän katsoi minua suoraan silmiin niin että minua alkoi ujostuttaa. - Hyvää iltaa. Olen hyvin pahoillani, tarkoituksemme ei ollut säikäyttää teitä. Pyydän kovasti anteeksi. Ja tässä on serkkuni Ida, sanoin ja otin Idaa kädestä kiinni. Rouva katsoi kummissaan sivulleni. - Ei me mitään pahaa aiota, vaikka tällä tavalla jouduttiin teidän lukitsemaan. Toivon että rouva voisi kuunnella mitä meillä on sanottavana, koska tänne on niin hirveän vaikeaa saada ketään jäämään, Ida sanoi. - Tulkaa toki tähän sängylle, rouva. Älkää siellä lattialla, tajusin sanoa. Rouva epäröi, mutta nousi ja istuutui sängyn reunalle, ihan niin kuin mamma joskus. En sentään tohtinut mennä hänen viereensä. - Nyt täytyy kyllä sanoa etten käsitä alkuunkaan mistä on kyse. Vai onko se sitten totta mitä ihmiset puhuvat, että täällä kummittelee. Jos näin on niin omituista kyllä minua ei pelota ollenkaan. Sinä olit siis nimeltäsi...anteeksi vain en muista enää... - Maaria. - Aivan, Maariahan se oli. Mulla on huono nimimuisti, että kun kerran esittäydytään niin nimi unohtuu. Mutta kasvot minä kyllä muistan. Ja taisinhan minä vähän shokissa olla, rouva sanoi ja hymyili vähän. - Ja täälläkö on serkkusi lida? Sinua lida minä en kyllä pysty näkemään. Ida kurtisti kulmiaan. Hän taisi olla kateellinen minulle. Itse olin niin onnellinen että meinasin pakahtua. - Mistä siis on kyse? Ida aloitti. Hän kertoi siitä miten kamala Herra Gripenberg vainoaa meitä, ja siksi emme saa poistua Huvilasta. Ja että mammani, Idan täti, oli jättänyt eteisen kaappiin esineen. Jonkun rohkean ihmisen pitäisi murtautua Herra Gripenbergin talon kellariin ja iskeä se vaarna Herra Gripenbergin sydämen läpi. Silloin me olisimme vapaita ja saisimme mennä ulos pelkäämättä. Mutta kun me olimme vasta näin nuoria niin emme mitenkään uskaltaneet yksin käydä Herra Gripenbergiä vastaan. Koska se hirviö oli sellainen että se juo ihmisestä kaiken veren. - Ohhoh, sanoi Kreetta-rouva. Vai että oikein Buffyn kolleegaksi pitäisi ryhtyä. Kuulkaas nuoret neidit, on teillä suuret luulot pyylevästä keski-ikäisestä yksinhuoltajasta. En yhtään ymmärtänyt mistä baffista hän puhui. Eikö rouva

voikaan auttaa meitä. Lankesin hänen eteensä ja painoin pääni hänen polvelle. - No niin, otetaanpas nyt rauhallisesti. Aaveissa ja vampyyreissa on kyllä ihan tarpeeksi yhden iltapäivän varalle. Tästä saakin melkoisen feisbuuk-päivityksen. Jälleen outoja sanoja. Rouva laski kätensä hiusteni päälle ja silitti hiukan. Se tuntui lohdulliselta. - Kuinkas kauan te olette murehtineet tätä hirveää Herra Gripenbergiä. - Satakaksikymmentäkolme vuotta. Eikä olla uskallettu lähteä Huvilasta ulos, Ida sanoi. - Voi pikku raukkoja. Kerrataanpa nyt ensi alkuun vähän tosiasioita. Jos vampyyreja nyt ylipäättään on olemassa, niin nehän tosiaan juovat verta. Mutta tytöt rakkaat, teidän olette aaveita, aineettomia, verettömiä. Katsoin Idaa, Ida katsoi minua. - Niinkö se on? Mutta mamma sanoi... - Mamma ja mamma, Ida puuskahti. Mamma sanoi sen ennen sitä syksyä kun me...me... - ...ennen kuin meistä tuli... - Niin. Emme koskaan käyttäneet itsestämme sitä sanaa mitä Kreetta-rouva käytti. - Tarkoittaako tämä sitä että voimme mennä ulos ja tutustua kaupunkiin? - Kyllä Maaria, sitä tämä tarkoittaa, Ida sanoi. Hän alkoi nauraa. Minä hyppäsin ensin Kreetta-rouvan kaulaan ja sitten Idan. - Lähdetään heti, Ida sanoi. Nielaisin. - Nytkö. Eikö sentään odoteta huomiseen. Ida otti minua kädestä kiinni ja pudisti päätään. - Entä vieraamme. Emme voi epäkohteliaasti jättää häntä. Rouva hymyili. - Menkää vain, olen iloinen että pystyin auttamaan. Sitten muistin miksi rouva oli tullut. - Haluatteko te ostaa Huvilan? - Kovasti tekisi mieleni. - Vaikka täällä kummittelee. - Ai, teidän lisäksi joku muukin? - Amalia-täti käy joskus kylässä, Ida sanoi. - Onko tämä Amalia-täti kovin pelottava? - Kyllä on. Hän käskee istumaan selkä suorassa ja tarkistaa kynnenaluset ja katsoo ettei mekossa ole ryppyjä... - Huh sentään, täytyy pitää varansa, rouva nauroi. Avasimme oven. Näimme lapsuutemme omenapuut, ruusupensaat, ruohottuneen polun, aidan, jonka takana aukeni vieras maisema. Meidän taloamme ympäröivät korkeat harmaat rakennukset. Jokin suuri ja kovaääninen kiiti maiseman halki. Yhden harmaan rakennuksen alakerrassa oli keltapunainen kyltti, jossa luki Pizzeria. - Katso Ida, tuolta paikasta me olemme saaneet kirjeitä.